

Чудно безстрашие и самообладание проявил тоя истински родолюбец в тия ужасни времена. И това качество го възвишава твърде много. Левски вярвал в своята звезда. Ако въпросът е бил само за неговата личност, той лесно и с бързината на лястовица би прехвъркнал във Влашко. Ала него измъчвала мисълта за разстройството на дялото, сжидано с такава гореща вяра, с толкова труд и мъка. По тая причина преди всичко той залягал да поправи разваленото, та решил не да бяга и се спасява, а да обиколи по-главните комитети, да насърдчи и успокои изплашените, да изпокрие архивата и оржжието.

При тия обстоятелства пристига пратеника на Каравелова от Влашко и предава на апостола следното писмо:

Брате Василе,

По-преди ви писахме и подканяхме на подвизи, но някак си опупом. Сега ви обажедаме, че обстоятелствата изискват без друго кураже от наша страна и повдигане на революцията. Причините, които и ти можеш да познаваш, не щем да ти разказваме, а обажедаме ти само, че трябва да вървиш на бой, без да губиш минута. На всички тадевагани юнаци се писа, които ще да заминат за отсреща. Надайте се за помощ от С. и Ч. (Сърбия и Черна Гора).

Букурещ, 2 ноември 1872 г.

Кара Мустафа Бучукоглу (Каравелов).